

Protegim la natura

Cinquanta cinc anys s'han complert que La Roca tenia un passeig de plataners com pocs en trobaríem a les rodalies de la província de Barcelona, estava a la carretera vella de Granollers que és el tram que va des del Molí a la riera, aquest nom li varen posar quan es va fer el pont, que penso es feu pels anys 19 ó 20 d'aquest segle, i és quan varen fer la carretera recta, tal com està ara. A partir d'aquests moments una va ésser la carretera vella i l'altra la carretera nova de Granollers.

Quan van tallar els arbres recordo que tenien que transportar-los en un carro de torn d'en Rafael de l'agència de Granollers de tan grans que eren, aquells carros eren expressos per transportar bocois de vi, els bocois eren unes botes grans de fusta que hi cabien 6 càrregues equivalents a 600 litres de vi.

Segons explicaven, els arbres els varen tallar per una combinació que va fer el propietari dels camps d'arop de la carretera vella i el batlle de La Roca que era en Jaume Mompart el "Fuster".

Comprenc que amb aquells grans plataners entre l'ombra les fulles i els camps colindants les tenien que passar morades i la recolecció tenia que ser escassa, tots aquells avis que diàriament passegen per les rodalies de les fàbriques i la carretera vella, quan els varen tallar, eren joves i no hi varen donar importància perquè els tallaven, però estic que en més d'una ocasió hauran comentat que si avui hi fossin donaria gust passejar-hi l'estiu per l'ombra.

Al final del passeig hi havia una fabriqueta on hi feien blocs de portland, el propietari era el Sr. Joan Sol, el qual era també propietari de la torre que avui és l'Ajuntament.

Voragem el Mogent i arribem a la central elèctrica de la E.N.H.E.R., allà hi havia un bosc de pins, en principi en van tallar un tros per fer conreu, més tard els varen tallar tots i si va fer un camp de futbol i un tros era per batre, el terreny, al igual que els pins, era del Sr. Carles Pont segons comtaven, el Sr. Carles va cedir el terreny en la condició que mentres existís futbol tindrien camp, del contrari, si es perdia el futbol, es perdia el camp. Es va perdre el futbol i es va perdre el camp i el Sr. Carles Pont, més tard, ho va vendre a la E.N.H.E.R.

Seguint la ruta d'arbres tallats ens traslladem al pla darrera de l'escorxador, el propietari era el Sr. Pere Pujadas i un tros del Sr. Miró, aquest últim va arrencar els pins per conreu; i als pocs anys va deixar d'ésser conreu per a plantar-hi plataners i avui gaudeix d'una verneda molt maca, però el tros del Sr. Pere Pujadas, d'arbre no n'hi ha cap, durant uns anys es va fer servir d'era per batre i també hi serraven canyes i les pelaven les quals servien per emparrar clavellines, en aquell temps el nom que se li donava en aquell pla era ni més ni menys que "l'era de can Ferrera".

Deixem les rodalies de l'escorxador i ens traslladem prop de Can Coll on també hi havia un bosquet de pins molt bonic. I com no, també es va tallar.

Tot fent la circumvalació al

poble passarem per la costa del ferré nou, allà varen tallar els arbres per fer una pradera, i ara té una imatge desatrosa, no hi ha prou de no tenir arbres, ja que el pelat de les pedres es veu; i és un desastre per la natura. Però a La Roca mai hem mirat per la natura, aquí només es miran les "peles", sabem molt bé el que diu la dita: "el que no són peles són punyetes".

Continuem per les rodalies i passem als Maiols, un altre bosc tallat per fer conreu, però de conreu res de res, almenys el tros que està al costat del conreu actual.

Deixem els Maiols i passem al desastre més gran de La Roca envers a la natura, "El Collet", avui conegut com el "Cañon Colorado". D'un turó de pins maravillosos s'ha convertit en un abocador d'escombreries i fins i tot d'animals morts, és deplorable que hi hagi persones sense escrúpols que s'atreveixin a llançar bèsties mortes i no les enterrin, si penséssim que per mediació de les mosques que es pot contagiar qualsevol enfermetat segurament que els enterrarien o del contrari serien més bèsties que els animals que es moren.

Deixem els boscos de les rodalies de La Roca i ens infiltrem en els carrers de la població. Per començar diré que ja fa bastants anys que el carrer Pau Casals hi havia uns plataners molt grans, no sé el motiu però també els varen tallar, i ja tenim un carrer sense cap arbre. Quan van asfaltar el carrer S. Pujadas també tallaren els pocs que hi havien, i de plantar res de res. Més tard, asfalten